

Straža v viharju

Izhaja vsak četrtek • Posamezna številka stane Din 1.50
Celoletna naročnina Din 35.— • Čekovni račun: „Straža v viharju“, Ljubljana, št. 16.790

Izdaja: Konzorcij „Straže v viharju“ (A. Tepež) • Urejuje: R. Čuješ
Uredništvo in uprava: Ljubljana, Miklošičeva 5 • Tisk Jugoslovanske tiskarne (K. Čoč)

Ljubljana, 29. septembra 1938

Leto V — Številka 1

Molitev k sv. nadangelu Mihaelu (29. sept.)

»Veliki nebeški knez«, »vodnik nebeške vojne«, »zmagovalec nad zmajem«, zaščitnik katoliške cerkve in krščanskega ljudstva, k Tebi danes kličemo in Te prosimo:

Obvaruj krščansko Evropo pred grozoto vojne!

Ti, ki oznanjaš božjo slavo in kličeš vsem sovražnikom Boga: Kdo kakor Bog, uči krščanske narode spet moliti ravega Boga. Daj državnikom Rooseveltu, Chamberlainu, Daladieru, Hitlerju, Benešu, Mussoliniju modrost in pamet, da čutijo svojo odgovornost pred Bogom in tehtajo svoje besede in dejanja.

Satana, ki je dejal: v nebesa se dvignem, nad zvezde bom postavil svoj prestol, enak bom Najvišjemu, si pahnil v prepad; trešči ob tla oholo nasilje, moderno poganstvo, nove idole krvi, rase, denarja, materializma, predrami krščanske narode, da se vrnejo k svojemu Bogu in da se zavedajo, da so rešeni po božji krvi! Sv. nadangel Mihael, ščiti nas in prosí za nas!

Molitev k angelom varhom

Bog je dal vas, angele, za varuhe posameznim ljudem in celim narodom. Veliki državniki nam govorijo o grozotah bodoče vojne! Bremo, da bi ves sistem držav in narodov porušil, da bi velika dela miru in blagostanja bila v prah porušena. Angeli varhi: usmilite se Evrope in njenih narodov. Zagovarjajte pred božjim prestolom narod sv. Vavilava, sv. Bonifacija, sv. Adalberta, sv. Ludovika, zemljo sv. Cirila in Metoda in kličite h Knezu miru, da dá mir evropskim narodom!

Si res katoliški akademik?

Tako te vpraša „Straža v viharju“, ko stopa v svoje peto leto

Bodi katoliški akademik, katoliški inteligent!

»Esto, quod diceris,« bodi to, kar pravi tvoje ime! Resna in težka je ta beseda.

Stražarsko gibanje se je idejno začelo z manifestom, ki smo ga l. 1933 izdali. Ta »Naš manifest« pravi: smo in hočemo ostati zavedni člani katoliške cerkve. Zato tudi hočemo, da postane katolicizem centralna sila in točka našega gledanja.

Konzorcij, ki je začel izdajati l. 1934 list »Straža v viharju«, si je stavil namen, »da v čim popolnejši obliki širi s tiskano besedo katoliška načela, ki naj ravnajo življenje posameznika, življenje v družini in v človeški družbi«.

V začetnih številkah naslednjih let je orisala »Straža v viharju« takole svoje cilje:

Zlo našega časa je predvsem kriza duha, idej, zmot in zato hočemo motriti probleme komunizma, totalitarne nacionalizma in drugih zmot v luči večne Resnice, v luči Kristusovih načel. Hočemo se boriti pod varstvom sv. Mihaela proti odpadu od Boga in Njegovih načel.

Hočemo se boriti za pravo katoliško podobnost naše akademske mladine. Bolj ko kdaj se zavedamo, da gre za resno in težko nalogo, gre za preobrazbo duš, gre za apostolat, ki ga brez molitve in žrtve ne zmremo. Apostolat, ki dela za preobrazbo duš, za njihovo posvetitev, za dejansko aplikacijo nраво-verskih načel na vseh področjih udejstvovanja akademikov in inteligence sploh, je božje delo — in Marijino. Saj pravi nekdo, da so vsi apostoli skriti v Marijinem srcu.

Kaj je to, biti katoliški akademik? Udje Kristusovega telesa smo in vsak izmed nas mora oblikovati Kristusa v sebi po svoje.

To zavest mora katoliški akademik nositi v svojem srcu. Pri svojem študiju doma, v predavalnicah, v društvih, na ulici naj si pravi: Za večnost delam, Kristusa moram izoblikovati v sebi, Njega živega predstavljati, da vsi na mojem zgledu vidijo, kaj je Kristus in Njegov nauk.

Lepo je to povedal sv. oče papež Pij XI., ko je letos meseca julija govoril članom »Zveze katoliških dijakov«, kakor se pri nas imenuje celokupna Katoliška akcija za dijake.

»Katoliška akcija mora biti katoliško življenje... Katoliška akcija je vprašanje življenja, katoliškega življenja... Velika slava je, posvetiti svojo mladost in vrh tega posvetiti... svojo mlado bodočnost zmagoslavju Jezusa Kristusa in razširjenju Kristusovega kraljestva v lastni domovini; velika slava in zaslužnje, ker boste tako postavili svojo gorečnost v čast Jezusovo in boste tako svoji domovini, kolikor je to v vaših močeh, prinesli največji blagor... da narod živi Kristusovo življenje in življenje Cerkve«. Temu cilju je vredno služiti in temu cilju naj velja vse prizadevanje našega lista. Kristus ni zastarel, On ima svojo odločilno besedo v današnjih problemih akademikov.

Je zakon in razporoka zgolj civilna zadeva, ali tudi predmet božje zapovedi? Ali potekajo zakoni zgolj iz pozitivnega prava, ali tudi iz naravnega, božjega? Ali je splav in umetna omejitev porodov zgolj zdravstvena ali tudi moralna zadeva?

Ali vežejo zdravnika zgolj civilni, ali tudi božji zakoni?

Ali je samozaniknenje zgolj vprašanje fizike in kemije ali tudi filozofije?

Ali je postanek umske duše rezultat mehaničnega razvoja ali božjega stvarjenja,

Ali je umetnost in leposlovje popolnoma avtonomno ali podlaga zakonom božje morale?

Ali je socialno vprašanje zgolj ekonomskega ali tudi moralnega značaja?

Ali je red in zakonitost v rastlinstvu in živalstvu zgolj tvorba narave ali kaže kaže na smotrnost duha?

Tiho in resno sredi mineralov in kristalov, sredi kemičnih in anatomskih preparatov, sredi filozofije in suhih juridičnih paragrafov, sredi umetnosti in leposlovja vstajajo ta velika vprašanja in nobena tako zvana nevtralnost in indiferenca se ne more splaziti mimo njih.

Bobneče razglašajo preroki nacizma: »Cerkve nima druge naloge kot poučiti ljudi o posmrtnem življenju, o življenju na onem svetu; zemljo, na kateri živimo, naj prepusti nam.«

Prav tako govori komunizem; prav tako, samo bolj zavito, je govoril stari liberalizem.

Kristus in Cerkve nas učita moliti »Oče naš«, ki pravi: naj se zgodi Tvoja volja v nebesih in na zemlji. Kako bi se torej Kristus ne smel brigati za to, kar se zgodi na zemlji?

So ljudje, ki nas klevetajo, da propagiramo pretirani tip katol. človeka in se borimo za brezizjemno nadvlado tega tipa; hudi so, da ustvarjamo fronte med katoliki; pravijo, da smo katoliški integralisti, ki hočemo odpraviti tudi relativno samostojnost kulturnih področij in spraviti vse pod cerkveno nadvlado.

Dobro ločimo eno od drugega: Samo tam, kjer se ta kulturna področja obregnejo ob večno veljavne zakone verske resnice in morale, jim odrekamo samoljubno in usurpirano avtonomijo. Dobro se zavedamo, da ima vsaka veda in kulturna panoga svoje lastne zakone rasti in razvoja, v katere nam nikdar ni prišlo na um posegati. Branimo se pa, če se godi prav nasprotno. Kadar posega fizika v filozofijo, literatura v moralo, jus v etiko itd.,

Akademiki -- novinci

Akad. klub Straža vabi vse borbene akademike, da se vključijo v njen krog

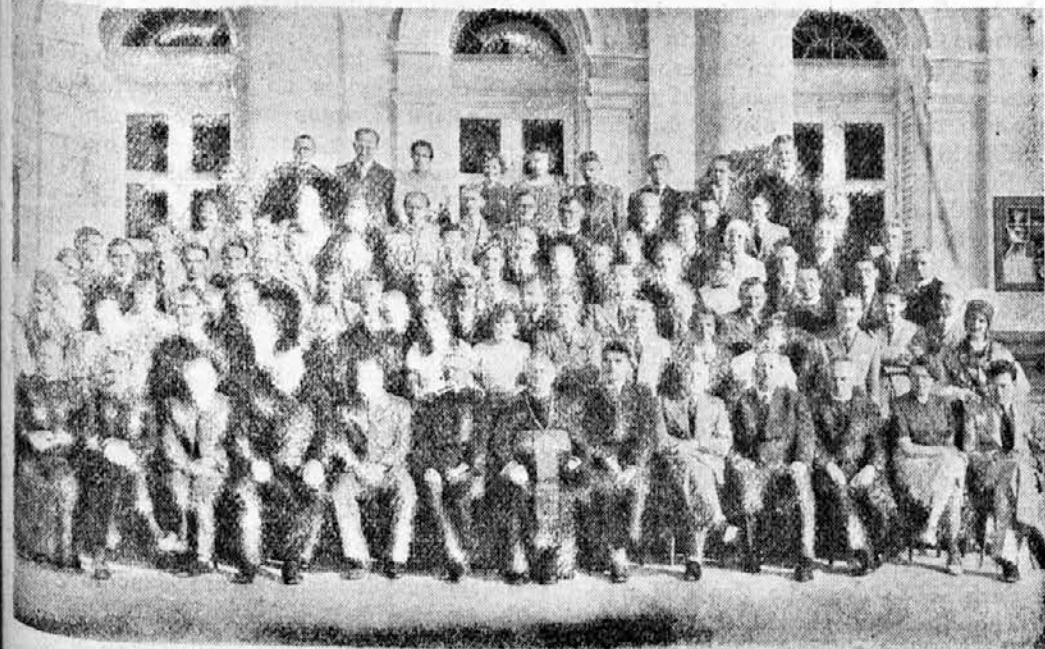
Klub ima namen:

vzgajati člane za zavedne in dejavne katoliške akademike, ki bodo v praktičnem življenju gojili krščanske kreposti, živeli iz vere ter širili idejo Kristusa Kralja na univerzi in v javnem življenju;

v smislu teh načel je eden glavnih namenov kluba usposobiti člane za odločno borbo proti komunizmu in zbirati vse zdrave sile na univerzi v odločno protikomunistično fronto;

proučevati probleme slovenskega naroda, ohranjevati in pospeševati njegove kulturne osobine, vršiti narodnoobrambno delo, v najvzvišenejši obliki gojiti med člani narodno kulturo, ljubezen do domovine in države;

gojiti v članih ideal najvišje strokovne izobrazbe in jih navajati k resnemu izpolnjevanju poklicnih dolžnosti; poglobljati stike med slušatelji in profesorji; braniti, podpirati interese slovenske univerze in se zanje boriti.

S študijskih dni Pax Romane v Rogaški Slatini

Te dni je praznoval svojo šestdesetletnico duhovni vodja katol. akademske mladine vseučiliški profesor **dr. Lambert Ehrlich**. Ves mlad, kot ga vidite na sliki, naj bo dr. Ehrlich še dolgo naš dragi vodnik.

Naše poletje

Polno je bilo letošnje poletje življenje slovenskega naroda. Sile, ki so jih narodni odpadniki hoteli v prejšnjih letih zamoriti, so znova okrepljene in poglobljene v tihem in skritem delu po naših prosvetnih domovih, po naših celicah prosvetnega dela, butnile na dan. Kakor poči popek zaradi prekipevajoče nagradene življenjske energije, tako je morala življenjsko nujno obnovljena kulturna rast slovenskega naroda na plan, da se sama sebe zave, da se strne iz posameznih delovnih enot naših naselij, vasic, trgov in mest v močan val enakomerno utripajoče in kolikor le mogoče do zadnjega Slovenca segajoče rasti slovenske kulture.

Zbirali smo se in našli enih misli, enih želja in ene volje na naših taborih in dneh nedeljo za nedeljo, praznik za praznikom.

Stanovska misel je zbirala in družila naše dijaštvo na tečajih in zborovanjih katoliške akcije, kongregacij, slovenske dijaške zveze in krajevnih počitniških društev. Tu je slovenska študirajoča mladina iskala poti v bodočnost po smernicah svoje cerkve, odklonila aktualne zablode oboževanja države, rase in razreda, razmislila je težave svojega narodnega občestva in državne skupnosti in se odločila, da bo svoje delo v tej smeri še pospešila in podvojila.

Stanovska misel je zvajljala v mogočne zборе slovenskega kmeta, ki nam je našo vero in našo slovensko besedo ohranil. Povedal je, da ju bo tudi vnaprej branil proti vsem in proti vsakomur, ki bi se jima z zlo mislijo približal in bi se ju dotakniti hotel. Slovenski katoliški delavec je pregledoval svoje moči in v času, ko postaja vse važnejši in številčno močnejši činitelj v narodnem občestvu, povedal, da mu je tuja vsaka razredna bojna miselnost. Svoje pravice, ki mu kot človeku in delavcu gredo, zahteva, hoče pa biti živ člen narodne skupnosti, ker se dobro zaveda, da more le iz sodelovanja vseh vzkliti blaginja vsakega, posebno pa še slovenskega naroda.

Slovenska dekleta, naš ponos zaradi svoje delavnosti in požrtvovalnosti in ljubezni do vsega, kar je dobro in naše, in naše upanje, ker se ne love za bolnimi šlagerji moderne dobe, ampak hočejo biti matere naših domov in naših otrok, so se zbrala, da besedi svojih nadpastirjev prisluhnejo in se po njihovih naročilih z novimi močmi na podrobno delo v

tedaj moramo biti na braniku in zaklicati: Stoj.

Prav tu je težka problematika katoliškega akademika in inteligenta. Vezan je po večnih in višjih zakonih; a njegov pogum, s katerim se postavi za zakone večnega zakonodajca, so tudi njegova dika in odlika; tu velja beseda **Odrešenika:**

Kdor me bo spoznal pred ljudmi, tega bom jaz spoznal pred Očetom!

domači hiši, v domačem kraju porazgube in povsod seme resnice, dobrote in ljubezni sejejo in mlado rast, ki skrbne nege potrebuje, goje, dokler se ne zakorenini do neizkoreninljivosti in ne razraste v vsej moči.

Prosvetni dnevi so družili naše prosvetne delavce, ko so račune o delu v preteklem letu polagali, ko so nove prapore blagoslavljali in nove domove.

Ko se v dobi splošnega zmaterializiranja mnogokje že do razvratnosti pretirava kultura telesa in služi telesna vzgoja večje le še imperialističnim težnjam, je slovenski narod z veličastno prireditvijo mednarodnih mladinskih dni konec junija dokazal, da je tudi tukaj na pravi poti. Tuje mu je oboževanje telesa, saj priznava prvenstvo duha, toda tudi telo ima v njegovem vrednotenju svojo veliko vrednost. Saj je telo že tukaj prebivališče Boga in določeno za poveljanje po smrti. Sport mu je sredstvo, da si okrepi voljo, da bo zmogel, kakor sedaj igraje namenoma si nastavljen ovire, zmagati vse težave in naloge, ki jih bo predenj postavilo življenje.

Na vseh teh taborih, zborovanjih, tečajih in dneh, na katerih se je posameznik vse bolj in bolj včlenjal v narodno povezanost, pa je prav letos, ko bomo v kratkem obhajali dvajseto obletnico nastanka svobodne države Jugoslavije, skupne domovine Slovencev, Hrvatov in Srbov, prišla do vidnega izraza tudi slovenska državljanska zavest. Grdo so jo v letih diktature oklevetali naši narodni odpadniki, ko so ves slovenski narod v Belgradu za protidržavnega razglasili, toda tudi takrat je bila slovenska državljanska zavest ista kot letos, ko se je nedeljo za nedeljo javljala v viharnih manifestacijah po vsej slovenski zemlji.

Toda, ko smo se svoje dvajsete obletnice svobode veselili, nismo na naših taborih pozabili onih, ki jim še ni dano, da bi se z nami skupaj veselili svobodnega razmaha svojih narodnostnih sil. Na vseh taborih se je ponavljala misel, ki jo je voditelj slovenskega naroda dr. Anton Korošec poudaril pri Sv. Trojici: Izven Jugoslavije žive naše narodne manjšine in za te po priznanih mednarodnih načelih brezpogojno zahtevamo, da se jim omogoči in da popolna svoboda v kulturnem življenju. Naši bratje za mejami so zvesti državljani svojih nenarodnih držav, imajo pa to sveto in nikdar nekaznovano ne krateno naravno pravico, da smejo biti z nami vred deležni vse in polne rasti našega kulturnega življenja.

Tako je naš narod letos spregovoril sebi in vsem, ki pravijo, da so z njim: Da hoče rasti iz katolicizma in slovenstva v neločljivo življenjsko povezanost s Hrvati in Srbi v jugoslovanski državni skupnosti in tako sporniti na tem prostoru, kamor je postavljen, svojo nalogo, da proti vsem zmotam, ki jim zapadajo veliki narodi, ohrani pravo katoliško misel ne samo v življenju zasebnikov, ampak tudi v življenju in delovanju svoje narodne in državne skupnosti.

Levičarji

Komunizem je v svetu naletel na spontan in splošen odpor. Redke so one širokosrčne države, ki temu protidružbenemu ideološkemu pojavu še dovoljujejo legalno politično dejavnost. Zaradi tega je komunizem, ki je v javno življenje vnesel načelno laž kot sredstvo za politično uveljavljanje, spremenil svoje ime, svoja gesla, svojo taktiko.

Ni še tako dolgo tega, kar je begalo po svetu pod geslom »borbe proti fašizmu za demokracijo« in »proti vojni za mir« strašilo »ljudske fronte«.

Toda tako neposredna zloraba pošteni imen je začela presedati celo že ulici, ki sicer navadno v svojem dnevnem okusu ni preveč izbirčna.

Pa so jo komunisti spet našli — novo skrivnico. Pa bodimo odslej »levičarji«. Morda bo s to firmo več sreče. Saj se zlažemo le na pol, na pol smo v tem primeru iskreni. In »levičar« smeš končno biti tudi v najbolj »reakcionarnih« režimih.

In danes imamo »levičarje« in nič več komunistov.

Imamo »levičarske« tednike (spoznaš jih po tem, da rasejo kot gobe po dežju in kopnijo kot sneg po južnem vetru). Imamo »levičarske« revije. Imamo »levičarske« nazore, »levičarske« akcije, »levičarske« študente — itd., itd.

Najbolj udomačen je naziv »levičar« v Franciji. Prvotno je pomenil ta naziv približno isto kot antimonarhični laični antiklerikallec. Tako so n. pr. bili tipični predstavniki francoskega »levičarstva« radikali, kot dediči robespierske jakobinske tradicije, ki pa so v socialnem pogledu bili zelo »meščanski« in »reakcionarni«.

Iz prvotno kompleksnega pojma so se sčasoma izcimili trije: »kulturni« levičar; »politični« levičar; »socialni« levičar. V tej trodelbi pomeni oznaka »levičar« le negativno ime za nazore, ki so usmerjeni proti obstoječemu stanju (kulturno: proti katolicizmu; politični: proti monarhičnemu absolutizmu; socialno: proti kapitalizmu).

Izmed vseh treh »levic« druge izdaje se je v javnem mnenju najbolj ustalilo »socialno«

17. kongres Pax Romane

Mednarodno dijaštvo prvič na slovenskih tleh.

Letošnji kongres Pax Romane v Rogaški Slatini, na Bledu in v Ljubljani je bil prvi mednarodni kongres, na katerem se je zbrala katoliška mladina z vseh delov sveta v prelepji Sloveniji, katere lepoto in gostoljubnost je ta mladina z govorjeno in pisano besedo ponesla križem sveta. Centrala Pax Romane je zaupala izvedbo letošnjega kongresa tako v organizatornem kot v idejnem pogledu Slovenski dijaški zvezi, za katero je to brez dvoma zaupanje in priznanje, ki pa ne velja samo njej, temveč vsej v njej organizirani katoliški dijaški mladini. Slovenska dijaška zveza in Pripravljalni odbor za kongres sta prejela nešteto zahval za tako izvrstno organizacijo kongresa že ob slovesu kongresistov v Ljubljani, številna zahvalna pisma pa še danes prihajajo.

Tisk o kongresu.

Poleg lista »Pax Romana« je prinašala prva poročila o pripravah za kongres »Straža v viharju«, ki je tudi glasilo SDZ. — O kongresu samem je poročala večina evropskih listov. V kolikor nam je bilo mogoče, smo zasledili krajša ali daljša poročila v sledečih listih: Osservatore Romano, Temps, Echo de Paris — le Jour, La Croix, Temps Présent, The Catholic Herald, La Liberté (Friburg), Luxemburger Wort, De Maasbode (Rotterdam), Die Bewegung (Nemčija), Stu-

levičarstvo. Bolj ali manj »levi« si z ozirom na to, kak odnos imaš do socialnogospodarske preureditve.

Tako naj bi pomeilo biti »levičar«, da imaš »socialne« nazore, da si za socialno pravičnost in podobno.

Nasprotno pa biti »desničar« pomeni, da si »socialni reakcionarec« in podobno.

Pod tem enostranskim, po svoje razloženim pojmom »levičarstva«, so celo med katoličani nastale »leve« in »desne« smeri. Tako je katoličan, ki je tudi v javnem življenju dosledno zagovarjal papeška načela o socialni preobnovi, po tej namenoma spašeni terminologiji naenkrat po nedolžnem oziroma po krivem stal pod isto »levo« streho kot zaverovan komunist, pa čeprav sta se njuna svetovna nazora, ne le v kulturnem, temveč tudi v socialnem pogledu diametralno razhajala.

Po vzgledu svoje Cerkve katoličani predvsem ljubimo jasnost v pojmih, preciznost in točnost v izrazoslovju. Vsaka stvar, vsaka ideja, vsak pojem, vsak izraz najstoji tam, kjer je njegovo prvotno naravno mesto.

Zato smo se lotili »levičarja«. Tudi ta naj se namreč vrne tja, kjer ima domovinsko pravico.

Zivljenjski nazori so totalitarni, vsaj v osnovah, iz katerih izhajajo in h katerim se povračajo. Zato tudi »levičar« ni kulturno indiferentna zgolj »socialna« oznaka. »Levičar« je kompleksni pojem, je zmes antiklerikalnega liberalizma in marksističnih tendenc. Katoličani zato za oznako naše borbeno-krščanske socialne usmeritve ne čutimo prav nobene potrebe po »levem« pridevniku ali prilastku.

Katoličan je katoličan. Liberallec je liberallec. Komunist je komunist. »Levičar« pa je liberalno-marksistični bastard.

Če komunisti menijo, da jim bo ta spaček kaj olajšal njihovo ahasversko tavanje, jim mi »levo« suktno privoščimo. Seveda so preveč optimistični, če se zanašajo na to, da bo »levičarski« komunist našel kaj več gostoljubja in zaupanja kot njegova prednika: odkrit komunistični in ponesrečen ljudskofrontaški komunist.

denti Dienos (Kaunas), Slovenec, Slovenski dom, Slovenski delavec, Mi mladi borci, Regnum Christi, Hrvatska Straža, Slovák, Slovenska pravda, Vreme, Samouprava, Politika, Novosti, Jutarnji list, Hrvatski dnevnik in drugi. Zamejski dijaški listi bodo prinesli večja poročila jeseni, ko bodo začeli izhajati.

Protí Pax Romani...

Švicarski katoliški dnevnik La Liberté poroča dne 27. avgusta 1938 iz Berlina: »Svetovni kongres katoliške dijaške organizacije Pax Romane, ki je na Bledu, je prilika za Bewegung, organ nemških narodnosocialističnih študentov, da brez ovinkov izrazi voljo borbe narodnega socializma proti akciji katoliške Cerkve med dijaki.« »Baviti se s to organizacijo,« piše die Bewegung, »se pravi vzeti stališče proti njej... List zaključuje članek z besedami: »Pax Romana se po vsem svetu bori proti novemu redu, ki izhaja iz rasistične misli.« Pax Romana je organizacija katoliške mladine. Katoliške dijaške mladine vseh narodnosti, brez ozira na politično ali kakršno koli drugo pripadnost. In kakor se hoče ta mladina v vsem držati papeških navodil o vprašanju komunizma, tako hoče tudi točno slediti papeževim navodilom v okrožnicah, ki govori o rasističnih zmotah.

O slovenskih krajih in organizaciji kongresa.

Francoski časnikar L. Verschave piše v La Croix: »Poznate Rogaško Slatino? Kar se

nas tiče, moramo priznati, da doslej nismo poznali tega divnega zdravilišča, ležečega blizu meje med Slovenijo in Hrvaško... P. Henri Simon pa pravi v Temps Présent o Bledu, da je »eden najlepših krajev v Evropi.« Nato pravi v poročilu o kongresu, da bi bilo treba najprej popisati svežo pokrajino jezera in zelenih gora, ki je tri dni čarala in na kateri so tri dni počivale naše oči. Na terasi Parkhotela na Bledu, čisto ob robu jezera, nasproti majhnemu otočku, na katerem se dviga cerkva Devici posvečena, je bila jutranja zora, modrikasta od neotipljive megle in lahne sence gora, najlahnejša in polna utehe, ki jo je sploh mogoče videti... Toda opisna literatura ni moj namen. Naj mi zadošča, če rečem, da so slovenski študenti za prisrčen sprejem svojih tovarišev znali izbrati kraj, ustvariti okolje, postaviti red. Njihov predsednik Maks Wraber je organiziral kongres in predsedoval s tako vdanostjo, s priprosto in smehljajočo prisrčnostjo, ki mu je pridobila vsa srca.

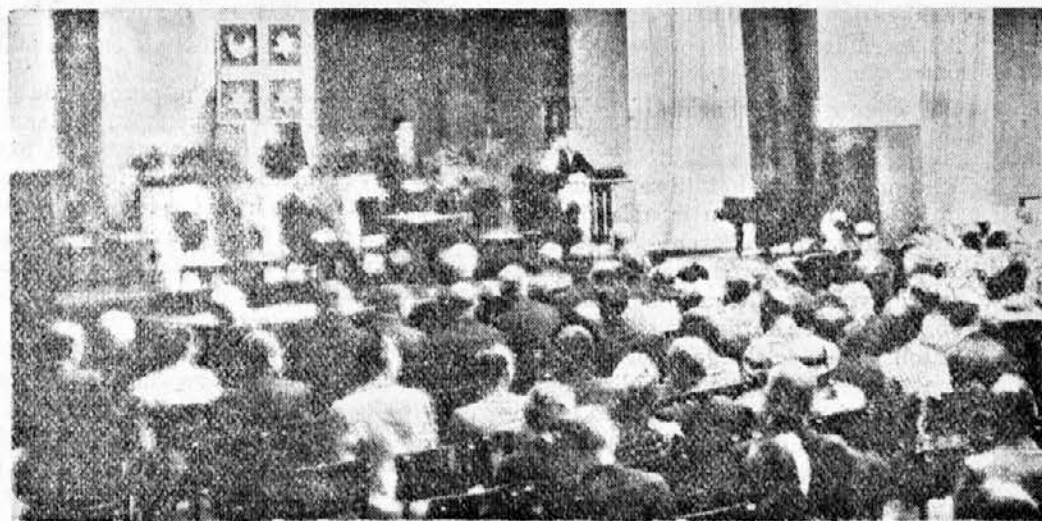
Narodnosti na kongresu. Odsotni...

Poleg Slovencev in Hrvatov so se udeležile kongresa delegacije naslednjih narodov: Belgiji, Flamci, Bolgari, Amerika, Kanada, Anglija, Irska, Britska Indija, Francija, Svica, Čehi, Slovaki, Madjari (4 delegacije: 2 iz Budimpešte, 1 iz CSR in 1 iz Romunije), Poljaki, Ukrajina (tudi iz Amerike), Litvanci, Romuni, Švicarji, Nizozemci, Luxemburžani. Torej zastopniki vsaj 20 narodnosti in ne 17 ali celo 13, kot so pisali nekateri časopisi. Zal pa moramo pri tej priliki opozoriti na odsotnost — bodisi prostovoljno ali neprostovoljno — treh narodov, ki so še pred leti vodilno vplivali na delovanje Pax Romane. So to Italijani (kjer še obstojajo katoliške študentske organizacije), Nemci in Avstrijci. Pri tej odsotnosti se ustavi tudi Pierre-Henri Simon v »Temps Présent« in svetuje premišljevat o tej odsotnosti in o tem molku trojne mladine, ki je bila ovirana in ni mogla pridružiti svojega glasu temu

katoliškemu aktu univerzalne ljubezni, za kar je bila naprošena...

Katoliški dijak in komunizem

Komunistična propaganda je v povojnih letih močno razgibala svet. Marsikje je komunizem začel razkrajati dijaško mladino. Tudi pri nas. Katoliška mladina se je morala opredeliti. Posebno nevarni sta bili ljudska fronta in ponujena roka. Na kongresu Pax Romane naj bi ta vprašanja, o katerih po jasnih papeških okrožnicah načelno itak ni več nobenega dvoma, do dna razčistili, si pomagali z izmenjavo doseženih izkušenj, se pomenili o taktiki borbe proti komunizmu, o pozitivni krščanski socialni akciji, o sodelovanju z delavci itd. Kar se tiče naših protikomunističnih borb, ki smo jih zadnje čase vodili na univerzi in kar se tiče stališča in vloge, ki jo je v tem pogledu zavzemala »Straža v viharju«, moramo reči, da so sklepi in navodila letošnjega kongresa Pax Romane v glavnem potrdili naše dosedanje delo. Ker imata katolicizem in komunizem bistveno drugačne cilje, bistveno drugačne metode, bistveno drugačna sredstva, zato med njima sodelovanja ni. V tem je tudi odklonitev ljudske fronte in ponujene roke. Načini borbe proti komunizmu so lahko zelo različni. To je pač zavisto od razmer, v katerih je treba komunizem odpraviti, od ljudi, od stopnje njihove inteligence, zagrizenosti, od tega, ali so zapeljani, a srčno dobri, snobisti, salonski komunisti ali prepričani komunisti. Proti komunizmu je treba nastopiti odločno, pa vendar z neko ljubeznijo. Ta ljubezen se ne sme izražati v popuščanju, kajti kompromisov med katolicizmom in komunizmom ni! Ta ljubezen mora pridobivati, toda resnično pridobivati! Nevarno je, govoriti o pridobivanju s krščansko ljubeznijo, pa se nazadnje zgubiti. Da smo si na jasnem: Katoličani moramo pridobivati, mi moramo preiti iz obrambe v napad. Za pridobivanje pa rabimo dobro preizkušenih, načelno izkristaliziranih ljudi, ki ne bodo nik-

Dr. M. Wraber pričenja kongres

dar omagali. To, kar smo doslej govorili, je ena stran borbe proti komunizmu. Druga, prav tako važna, praktično morda še važnejša stran pa je vsebovana v geslu: več katoliškega radikalizma! Resnično katoliško življenje in poklicno delovanje delavca, študenta, podjetnika, inženirja itd. bo samo po sebi najuspešnejše sredstvo proti zmotam brezbožnega komunizma, ker mora nujno voditi v drug družabni red.

Rogaška Slatina.

Študijski dnevi v Rogaški Slatini so bili mirni, vseskozi resni. Le mali mariborski harmonikarji so za dve večerni uri pretrgali delo. Delo na študijskih dneh se je vršilo po večini v krožkih po 30—40 udeležencev. Po skupnem uvodnem predavanju smo se razdelili v tri take krožke, debatirali, izmenjavali misli, delali sklepe. Mariborski knezoškof dr. Ivan Jožef Tomazič je tu zastopal južgoslovanski episkopat. Program teh dni je bila priprava na kongres, katerega glavni predmet je bil

katoliški akademik in vprašanje komunizma. Reči smemo, da so bili ti dnevi resno spraševanje vesti in generalna revizija naših delovnih metod, nekake duhovne vaje za voditelje in duh. vodje federacij, za katere so bili ti dnevi rezervirani. Vnema, s katero so se mladi razumniki lotili dela, je pokazala, da se ta mladina dobro zaveda, da zavisi bodočnost zlasti od tega, kakšno stališče bo zavzela razumniška mladina do brezbožnega komunizma, poganškega nacionalizma in Katoliške akcije.

Če opustimo zaradi pomanjkanja prostora vse obličnosti, ki so v zvezi s pričetkom kongresa, moramo omeniti prvi dan zlasti dvoje vprašanj: Komunistično gibanje v akademskih krogih (uvodno besedo je imel Rijssenbeck) ter poznanje in razširjenje socialnega nauka Cerkve med akademiki (uvodno besedo Stane Natlačen). Na zapadno in srednjeevropskih univerzah število komunistov ni veliko (5 do 10 odstotkov). Tisti, ki so, pa so zelo aktivni.

Ne gre za mir, gre za pravico!

Zahtevamo revizijo osnov!

Ker pravičnosti niso mogli napraviti močne, so moč naredili za pravico, da bi šli pravičnost in moč z roko v roki in da bi bil mir; kajti ta je največje dobro: Summum ius, suma iniuria.

B. Pascal.

V usodnih dneh, ki jih preživlja ves svet, je prav, da se ozremo nazaj in poiščemo vzroke, ki so razbesneli strahotni vihar. V svoji novoletni poslanici o božiču 1937. je predsednik CSR dr. Beneš izjavil, da stopamo v leto miru, da ne bomo doživeli nobenih senzacionalnih pretresov in da so sicer težavni problemi na poti k srečni in mirni rešitvi. Kako naj si razlagamo dejstvo, da je bil razvoj dogodkov v l. 1938. prav bistveno nasproten predvidenemu? Da je to leto prepolno razburjenja, da smo prišli v tej napetosti celo tako daleč, da popuščajo živci ne le posameznikom, temveč celim narodom? Mi verujemo, da je bila ta izjava iskrena. Zato pa nam je tem bolj nerazumljiv ta usodni preobrat v razvoju dogodkov.

Silni vodnik

Če se danes svetovni položaj tako hitro in nepričakovano spreminja, če ga vsi odgovorni državniki sveta ne obvladujejo več, tedaj je možno reči le eno: da vodi usodo narodov Bog in ne ljudje. Bog, ki se tudi danes ne imenuje, Bog, ki se mu tudi danes še odreka vsak vpliv na človeško družbo, pa ima v svoji oblasti sredstva, s katerimi lahko prisili človeštvo, da se zopet spomni nanj. Naj bi vendar prihranil tisto sredstvo, pred katerim že mesece trepetajo milijoni ljudskih množic vseh narodov — to je danes največja prošnja Njegovih zvestih.

Za mnoge so prišli tedaj ti dogodki nepričakovano. Božji glasniki vseh časov pa so s preroško jasnostjo videli in napovedali tak razvoj. Mir, ki se sklepa brez božjega blagoslova, ni mir, zakaj pravi mir more biti le božji mir, ker le ta zagotavlja vsakemu, po edincu in narodom njihove pravice.

Tudi idejni svet

Bog ve, da tiste krivice, zaradi katerih danes besni vihar, še niso bile največje. Če se tedaj skušajo zagrešene napake popraviti, krivice izbrisati, tedaj je treba res najti integralno rešitev: naj se popravi vse, kar so po edinci in narodi zagrešili, ne le v materialnem, temveč tudi v idejnem svetu. Naj se umaknejo s svojih prestolov sila in moč in socialna krivica, in naj odstopijo svoja mesta resnici in pravici ter krščanski ljubezni. Naj se umakne predrinjeni materialni pogled, ki se je že izprevergel v napuh in naj se dovoli mesto pod soncem in svoboden kulturni razvoj tudi narodom, ki sami ne razpolagajo s toliko fizično silo, da bi si mogli svoje pravice priboriti ali celo vzeti. Naj preneha vsako zatiranje ljudi in duha, naj bo zopet dovoljeno, da je človek človek, naj se da tudi Bogu spoštovanje, ki mu gre — naj se tedaj v duhu krščanske pravice in ljubezni razčistijo vsi odnosi, pa se bomo lahko hvalili, da smo rešili, ne, ustvarili mir med narodi, ki pa bo božji mir. Božji zaradi pravice, ki se bo delila vsem in vsakemu.

Tako ne bo miru!

Toda nočemo si delati iluzij. Priznati moramo, da je svet daleč od take rešitve, da je

bilo premalo nesreč in gorja, iz katerega bi se učili. Saj vidimo, da se na vseh krajih teptajo naravni in božji zakoni in da nihče ne skuša odpraviti tega zla. Zato je svet poln laži in prevar, poln nasilja in nezvestobe; zato se ne spoštuje dana beseda, zato se morala relativizira. Zato pa tudi ni miru, ker ga v takih razmerah biti ne more. Kajti mir more biti le tam, kjer vlada duh krščanske ljubezni, le tam, kjer vlada Kristus sam v dušah narodov kot resnični Kralj. Če pa se prepoveduje oznanjati njegov nauk, če njega samega zapirajo v cerkve, če se mu narodi sami od sebe ali tudi nasilno odtujujejo, potem pa izostanejo seveda tudi vse dobre posledice, kajti Bog nam svojih milosti noče vsiljevati.

In spet pravimo: Naj se odstopi zemlja tistemu, čigar je last. Ni treba tu plebiscitov, treba pa je poštenja in stvarnih ugotovitev, čigava je zemlja. Naj se zbudi vest narodov, naj si izberejo poštene oblastnike in lahko bo najti pravo rešitev. Poudarjamo pa, da pri tej rešitvi argumenti zgolj politične narave, trenutno oprti na fizično silo, ne bi bili odločilni. Treba bo mnogo bolj upoštevati zgodovinsko kulturni razvoj po edinih dežel in narodov ter zlasti vse moralne argumente, ki bodo odločali o lastninski pravici posameznih narodov do te zemlje. Naj se torej odstopijo vse dežele, komur pripadajo, ne le zaradi miru, ampak tudi zaradi — pravice.

Kaj je z vojno?

In končno: kaj z vojno? Mi smo že mnogokrat govorili o boju dveh kraljestev, kraljestva božjega in kraljestva satanovega. Ta boj se javlja v različnih časih na različne načine. Če danes tedaj trepetamo pred grozotami nove vojne, ki bi se mogla vsak čas pričeti, pa nas pri vsem tem tolaži eno veliko upanje: da Bog svojih zvestih ne bo zapustil.

Preprečitev vojne žal ni odvisna samo od dobre volje enega! Lahko mu jo drugi usili! Dostikrat so se narodi morali boriti za svoj obstoj, za velike vrednote krščanske civilizacije, za rešitev duš, ne samo za problematične časne vrednote. V taki vojni morajo biti narodi pripravljeni žrtvovati vse. Če je že obramba materialnih dobrin vredna velikih naporov, tedaj je tembolj boj za višje in nadsvetne dobrine vreden velikih žrtev.

Vsa ta načela morajo seveda nujno imeti popolnoma določen refleks na sedanje politične odnose v svetu. Mislimo, da je položaj dovolj jasen; vsi se predobro zavedamo, odkod grozi največja nevarnost. Jasno je, da je čas toliko važen, da katoličani ne moremo stati neinteresirani ob strani. Dati je treba oporo dobrim prizadevanjem, upreti pa se slabim. Prišel je čas, ko bo potrebna najzihavnejša akcija, prava katoliška akcija. Treba je prepojit svet in ljudi s pravimi krščanskimi načeli, da bo pri bodoči obliki, ki jo bo dobil svet po sedanjih silnih pretresih, viden tudi na zunaj vpliv krščanstva. Brez tega ni integralne rešitve, brez tega ne bo trajnega miru. Ker pa hočemo, da povsod in za vedno zavлада pravi mir, zato hočemo vse storiti, da se približa kraljestvo Onega, pred čigar prestolom trepetajo zemeljski poglavarji. Tam ne bo več moč delala pravice, tam se bo delila pravica v božjem imenu.

Narodi morajo biti imperializem in komunizem

sta dve usodni zablodi sedanjosti, ki nevarno ogrožata svetovni mir.

Iskreni prijatelj miru je samo oni, ki se bori proti o b e m a.

Kdo je to?

Vzroki, zakaj se širi komunizem: premalo verske izobrazbe, liberalne ali protiverske srednje šole, revščina, močna propaganda kominterne, snobizem, mnogi podležejo vplivu kominterne ob pogledu na krivične socialne razmere, mnogi se oddaljijo od katolicizma, ker žal večkrat opazijo pri katoličanih neskladnost med katoliškim naukom in njihovim resničnim življenjem. Sklep: treba je povečati katoliško propagando, predvsem pa: ne zaščeda ostati zvest tradicionalnemu katolicizmu, treba je, kjer se le da, uresničiti velika načela katoliškega socialnega nauka. Katoliški študent marsikje premalo študira bodisi teoretično, bodisi praktično socialna in gospodarska vprašanja. Zato je nujno potrebno, da vsak obvezno preštudira nek minimum krščanskega socialnega nauka, bodisi na socialnih tednih, v socialnih krožkih ali podobno. Le takrat bomo kaj pomenili, ko bomo tudi na tem polju visoko superiorni nad drugimi.

Veliko je bilo delo, ki so ga opravili v Rogaški Slatini stanovski odseki.

Ločeno so zborovali juristi, medicinci, literati, farmacevti, sekcija »Pro oriente«. Zopet posebne sestanke so imeli duhovni voditelji, pa tudi dekleta so se sestala.

Zgodovinski dnevi Pax Romane.

»La Croix« z dne 31. avgusta piše: ... po resni in plodoviti delovni atmosferi, ki ni prenehala vladati, zlasti pa po navzočnosti in dragocenem predavanju kanonika Cardijna, privlačnega ustanovitelja svetovne JOC, bodo pomenili ti dnevi datum v zgodovini Pax Romane. Slovenski študentje smo lahko veseli in ponosni, da je bila sklenjena pri nas prva uradna in zelo važna zveza med katoliškimi akademiki, organiziranimi v Pax Romani in med vodstvom mladih krščanskih delavcev, mlade že mogočne žosistovske organizacije, ki jo je v življenje poklical, jo vodi ter zanjo živi in dela delavski sin kanonik Cardijn. V Rogaški Slatini je govoril kanonik Cardijn o socialnem delu katoliškega dijaka. Kar on govori, to se težko popiše. Moraš ga poslušati, kako ti sega v dušo, te neomajno prepriča z neposrednostjo svoje stokrat doživete besede, da ti duša plapolata kakor plamen v ognju, da se ti odpira srce, te toplota prešinja in volja velike obljube potrjuje ...

Iz govora kanonika Cardijna v Rogaški Slatini.

Kakšna naj bo priprava katoliškega študenta za socialno delo med delavci? Katoliškemu študentu je treba dati solidno versko izobrazbo in poglobiti mu poznanje socialnega nauka Cerkve. Dijaki morajo biti z isto vne- mo kot žosisti priče Kristusove, pravi Kristonosci v dijaškem in pozneje v poklicnem okolju. Študenti morajo razumeti, da morajo najprej zavojevati svoje lastno okolje. Za ta apostolat so nenadomestljivi, kakor so nenadomestljivi žosisti med mladimi delavci. Gre zato, da se vname med mladimi razumniki takšen plamen čistega krščanstva, kot je oni, ki vžiga vedno večje število delavcev. Gre zato, da se izoblikujejo zdravniki, advokati, profesorji, industrialci, državniki, ki bodo integralni katoliki, resnični katehisti, misijonarji v svojem okolju. Tako se bo končal ta škandal katolikov po imenu, katerih življenje nasprotuje besedam. Kajti vsak je bolj apostol po tem, kar dela, kot pa po tem, kar govori. Če pravi, da morejo razumniki najprej pridobiti svoje okolje, noče s tem reči, da mora biti delo med razumniki ločeno od dela med delavci, ne zahteva medsebojnega nepoznanja ali celo nezaupanja, kot bi si ga morda nekateri želeli. Njegova prisotnost v Rogaški Slatini je že dokaz za željo po bratskem sodelovanju med JOC in Pax Romano. Če govori na široko o svojem delu med žosisti, s tem

Judje in kristiani Demokrati in boljševizem

Pariški »La Croix« je poročal, da je jud in prostozidar Zay po imenu, ki je danes svetni minister v Franciji, pred nedavnim odstavil neko učiteljico, ker je s svojimi šolskimi otroki obiskala neko katoliško cerkev. Isti list našteva celo vrsto škandaloznih primerov iz vladne prakse tega gospoda ministra oziroma njegovega ministrstva.

Kakor bi se ves svetovni tisk in judovski z njim razburil, če bi se primeril podoben primer kakemu judu od strani krščanskega ministra. V nasprotnem primeru je seveda drugače. Zaradi tega ne kriči nihče! Ali ne spada tak judovski minister za nekaj časa na počitnice

da bi se tam naučil, kako se ne sme s sočlovekom postopati?

Ako mnogo kristjanov nimamo dosti zaupanja v lepe besede judov, morajo judje krivdo za to pripisati svojim bratom, ki že od nekdanj stoje v prvi bojni črti protikrščanskega radikalizma.

Ni vsega kriv in za vse odgovoren zlobni »antisemitizem«. Tu in tam se je treba malo zamisliti nad lastnimi grehi.

Dragi mladi tovariši-literati, tudi v tem letu hočemo biti v najtesnejših medsebojnih stikih. Ustanovljajte literarne krožke, dejajte neustrašeno in samozavestno, mislite na to, da nas potrebuje in kliče narod. Poročajte stalno — mislite vedno in poudarite našo skupnost. — Lit. krožek »Straža«.

noče reči, da bi bilo dobro povsem posnemati njegove metode pri delu med študenti. Geslo voir, juger, agir, ki so si ga postavili žosisti kot vodilno geslo za pridobivanje, bo v glavnem držalo tudi za delo med razumniki, ki pa mora biti prirejeno razmeram v dijaških in razumniških krogih. Eno pa je gotovo: le borben katolicizem bo premagal komunizem. Borben katolicizem med delavci, borben med dijaki. Treba je stopiti iz tradicionalnih obrambnih okopov, ustvariti moramo nove, žive organizme za borbo, oziroma starim, že obstoječim dati dušo. In tako bosta delavski in razumniški svet z vzporedno gradnjo vsak svojega kamena skupno zgradila nov svet, kjer bo vladalo več pravice in ljubezni.

Če še omenimo informativno predavanje g. dr. Vebleta o Jugoslaviji in občini zbor Pax Romane, smo kratko poročilo o študijskih dneh v Rogaški Slatini končali.

Bled.

Okrog 300 udeležencev se je udeležilo blejskega kongresa. Po večini sami mladi obrazi. »Slovenec« z 28. primerja ta kongres nekaki mali zvezi narodov. »Toda ta zveza je prava, ta zveza je trdna, ta zveza je zvesta, ker je to zveza katoliške mladine, ki je vsa prisegla zvestobo Kristusu in njegovi cerkvi. Bled ima pod navalom mednarodne mladine mlad obraz. Ves pomladanski je in lep. Živžav v vseh mogočih jezikih gre gor in dol ob obali hotelov, pesmi odmevajo gor od jezerskih teras in zdravi, polni smehi odmevajo po blejskih ulicah. 17 držav je poslalo semkaj zastopnike svoje katoliške mladine. Pa se zdi, da govorijo vsi en jezik, da so vsi iz iste dežele, ali iz iste družine, tako se vsi med seboj razumejo. Kako krasna je vendar mladina, ki gre preko toliko ovir, ob katerih starejši rodovi omagujejo!

Začetno sveto mašo je daroval v blejski župni cerkvi prevz. g. dr. Gregorij Rožman, ki se je udeležil tudi slavnostnega dopoldanskega zborovanja, kjer je zastopal namesto obolelega g. nadškofa zagrebškega dr. Stepinca jugoslovanski episkopat. V imenu jugoslovanske vlade je pozdravil kongres g. dr. Korošec, v imenu Zveze narodov pa

Zadnje čase šele so »demokrati« po širnem svetu prišli do spoznanja, da etatiistični totalitarizem resno ogroža človeško dostojanstvo in svetovni mir. In so mobilizirali križarsko vojsko »proti fašizmu«.

Bog sam ve, zakaj so ti »demokrati« tako milostljivi do boljševizma, ki je že pred »fašizmom« iz Rusije napravil državno kasarno, ukinil vse osebnostne pravice in celo versko svobodo, do česar se »svetovni fašizem«, razen nemškega nacionalnega socializma, do danes še ni povzpел. Poleg tega je boljševizem razpredel po vseh državah svojo dinamično omrežje, da z njim požene v zrak demokracijo, svobodo, suverenost itd.

Na mednarodnem propagandnem tečaju svetovnih »demokratov« v Tatranski Lomnici na nekem sestanku slovanskih udeležencev se je ta demokratična ostrovidnost za rjavo in črno barvo in istočasna popolna slepost za rdeče nianse posebno jasno pokazala.

Ko je namreč nek slovenski udeleženec tega tečaja predlagal, da naj bi k bojnemu klicu »proti fašizmu« slovanska mladina iz sočustvovanja do bratske ruske mladine, ki jo teroristični stalinizem ni pustil v Tatransko Lomnico, in iz svojega iskrenega demokratskega prepričanja ter želje po svetovnem miru — pridružila tudi ogorčen protest proti brezpravnemu boljševiškem totalitarizmu, so ti »demokrati« to demokratično doslednost odklonili.

baron de Montnach, Cerkveni zastopnik pri Pax Romani abbé Gremaud je prebral pismo, ki ga je v imenu sv. očeta poslal kongresistom kardinal Pizzardo. Po številnih vdanostnih brzojavkah so sledili nepopisni prizori pozdravov, ko je zastopnik vsake delegacije pozdravil v svojem jeziku in nato še navadno v francoščini. Najlepše je bilo, ko so govorili kanonik Cardijn v imenu mladih delavcev, Indijec Samidoss, prof. Pakštas (Litva). Težko je vse naštevati, premalo prostora ...

Podrobna poročila o blejskem kongresu je prinašalo dnevno časopisje. Mi bomo samo omenili glavna predavanja in zborovanja. V prihodnjih številkah bomo prinesli izvlečke iz govorov min. dr. Mihe Kreka in prof. P. Henri Simona.

Blejska predavanja.

Lektor edinburške univerze g. Lott je govoril o vplivu komunizma na akademsko mladino. Omejil se je predvsem na Anglijo. Komunizem tam neposredno ne zajema mnogo di, temveč pa posredno, ko se skriva za raznimi nevtralnimi organizacijami, za protifašističnimi in mirovnimi gesli, za različnimi nevtralnimi revijami, za naprednjakarstvom itd. Skoraj pri vsakem večjem angleškem dnevniku je vsaj en urednik prepričan komunist. Razvoj komunizma zelo pospešuje verska brezbriznost ali celo sovražstvo do vsake vere, ki je v Angliji zelo pogosto.

Drugo važno predavanje je imel prof. P. Henri Simon o katoliškem socialnem nauku in o zahtevah sodobnosti. Očrtal je velike pozitivne strani socialnega nauka Cerkve, ki ga morajo države vstaviti v življenje, zavzel stališče do komunizma in fašizma ter do drugih sodobnih pojmov, ki pretresajo svet. To predavanje je odstopil »Straži«, da ga v celoti ali v izvlečkih objavi, kar bo v prihodnjih številkah tudi storila.

O delovnih metodah in o vplivu komunizma na univerzah je govoril p. Robert Regout S. J., profesor za politične in socialne vede v Nimvegu. To predavanje je bilo nekak resume tega, kar so voditelji zvez dognali na študijskih dneh v Rogaški Slatini.

Kot glavni slovenski predavatelj na kon-

Ali vas kaj mika po demokraciji teh »demokratov«? Ali pa se vam ne zdi, da je, kot vedno, tudi danes, krščanstvo v svoji poslednji in iskreni obrambi svetovnega miru in človeškega dostojanstva — osamljeno?

Knjige

Darilo kongregacij dijakom

Dijaški koledarček za leto 1938—1939. VII. letnik, uredil dr. Pavel Simončič.

Treba bi bilo samo še odobritve prosvetnega ministrstva, pa bi lahko koledarček, ki so ga kongregacije letos pripravile dijaški mladini, uvrstili med glavne učne pripomočke za srednjo in slične šole. Poleg slovničnega in matematičnega pregleda, ki je bil doslej pač najprivlačnejši del koledarčka, je urednik letos prav srečno uvrstil še pregled osnovnih ptez kemije, kronološki pregled svetovne zgodovine in morda najprivlačnejšo letošnjo novost: kronološki pregled važnejših dogodkov iz zgodovine slovenskega slovstva do l. 1924. S temi novostmi je ta del koledarčka postal dokaj popoln repetitorij.

Idejni del koledarčka je letos skrčen po obsegu, po vsebini pa aktualnejši kot kdaj prej. Pozornosti vreden jez lasti sestavek: Slovenec—Jugoslovan, ki kot izpoved našega narodnega hotenja zasluži, da ga vsak dijak vsaj 10 krat prebere.

Koledarček obsega 170 strani. — Priznati je treba, da ni niti ene strani, preko katere bi človek odšel brez koristi. Tako vsebina kot oprema sta odlični, cena pa dostojna.

gresu je nastopil g. min. dr. Mika Krek s predavanjem o intelektualni izobrazbi akademika za socialno delo. G. minister je zajel snov zlasti s praktične strani in reči moremo, da je želel za svoja izvajanja poleg kanonika Cardijna največja odobravanja. K njegovemu referatu se povrnemo v naslednjih številkah.

Kanonik Cardijn je tolmačil film, ki prikazuje lanski pariški žosistovski kongres, nato pa je govoril o psiholoških in moralnih pogojih za apostolat.

Pa ne samo o vprašanju komunizma, temveč tudi o drugih vprašanjih, ki se tičejo bodisi razizma, splošne kulture, o poklicnih vprašanjih, literarnih in drugih, na katere si današnji študent želi čistega katoliškega odgovora, je bilo govora na sestankih pri stanovskih in strokovnih sekcijah.

Blejski večer, Brezje in zaključek v Ljubljani.

V siju šest tisoč svečk, ki jih je po hotelih in ob obali jezera dala prižgati zdraviliška komisija, ob zvokih godbe in med prijetnimi akordi slovenske narodne pesmi akademskega pevškega kvinteta iz Ljubljane, smo se podali v čolnih k Mariji na otoku in nazaj. Med kongresom smo v ponedeljek popoldne za nekaj ur poromali k Kraljici Slovencev na Brezje, da se ji poklonimo in zahvalimo za vse dobrote v času kongresa. Po zahvalni službi božji ljubljanskega škofa g. dr. Rožmana, smo se zadnji dan prepeljali v Ljubljano, kjer je bil zaključek kongresa. Tu sta se pridružila dobrodošlicama naši mednarodni družini še župan ljubljanski g. dr. Jure Adlešič in rektor vseučilišča g. dr. Rado Kušej. Prebrane so bile resolucije, izrečene zahvale, razglašen novi odbor, nato pa je predsednik Pax Romane dr. Maks Wraber predal predsedniško mesto Edvardu Kirchnerju iz USA, ki nas je povabil za prihodnje leto na kongres v Newyork.

Kongresisti so se po iskreni zahvali za gostoljubnost slovenskih tovarišev telesno sicer razpršili po svetu, duhovno pa so za vse čase ostali neločljivo združeni v Kristusu.

M. P.